

Arrest

nr. 162 206 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POUMES, die loco advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 mei 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 25 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.05.2010, met actualisatie op 20.03.2012, werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Betrokkene beroept zich, ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op de "recente richtlijnen inzake regularisatie", bedoelend op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 29.10.2001 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 27.05.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.05.2002. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tót 14.03.2005 illegaal in België.

Op 04.04.2006 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielprocedure werd eveneens afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.02.2007, hem betekend op 22.02.2007. Opnieuw verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procédures - namelijk 7 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 11 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij reeds eerdere pogingen heeft ondernomen om zich te laten regulariseren en voegt bij onderhavige aanvraag een kopie van een eerdere regularisatieaanvraag art. 9.3, die zou zijn ingediend bij de gemeente Anderlecht op 27.10.2003. Echter, deze aanvraag art. 9.3 bevindt zich niet in het administratief dossier.

Ook blijkt dat, na telefonisch contact met de gemeente Anderlecht op 24.07.2013, de gemeente geen regularisatieaanvraag van betrokkene heeft ontvangen. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden.

Betrokkene beweert dat hij omwille van politieke problemen zijn land heeft verlaten, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van politieke problemen zijn land heeft verlaten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene sinds 2001 ononderbroken in België te verblijven. Echter, aan deze bewering kan niet het minste geloof gehecht worden. Immers, betrokkene verklaarde tijdens het verhoor bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 04.12.2006 het volgende: "Op 4 april 2006 diende u een tweede asielaanvraag. U verklaarde bij deze gelegenheid op 14 maart 2005 België te hebben verlaten en via Nederland en India naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd met behulp van een smokkelaar en in het bezit van een vals Indiaas paspoort. Op 19 maart 2005 kwam u thuis, bij uw ouders in Poroha VDC, aan. (...) Op 30 maart 2006 kwam u opnieuw in België aan." Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt; dit element kan niet aanvaard worden aangezien betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft een basis Frans, is werkwilg en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"In uitvoering van de beslissing van Grieten Wim, Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[...]*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechoï, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De asielprocedure van betrokkene werd op datum van 21.02.2007 afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 22.02.2007."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van punt 2.8.B. van de ministeriële instructie van 19 juli 2009, van de artikelen 10,11, en 191 van de grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het verbod

op willekeur, artikel 8 van het EVRM en voert vervolgens een kennelijke beoordelingsfout aan. Hij licht het middel toe als volgt:

“Genomen van de schending van de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980; van het rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissen rekening houdende met alle elementen van de zaak; van punt 2.8.B van de ministeriële instructie van 19 juli 2009; van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet; van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel; van de algemene rechtsbeginselen van rechtszekerheid en rechtmatig vertrouwen opgewekt in hoofde van de rechtsonderhorigen; van het algemeen rechtsbeginsel van verbod van willekeur; van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de kennelijke beoordelingsfout;

Doordat, eerste tak. verwerende partij) zondermeer stelt dat de criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar met betrekking tot dewelke de oude Staatssecretaris voor Migratie en Asiel, Melchior Wathelet, zich publiekelijk heeft verbonden om deze criteria verder toe te passen, ten gevolge van deze vernietiging, niet meer van toepassing zouden zijn;

Terwijl deze houding overduidelijk getuigt van een schending van de grondwettelijke bepalingen en de beginselen die gevisieerd worden door het middel;

Dat de aanvraag op grond van artikel 9bis werd ingediend door verzoeker op 27 oktober 2009 zoals wordt bevestigd door de ontvangstbevestiging van de gemeente Sint-Gillis en niet op 11.05.2010 (Stukken 2 en 3) zoals verkeerdelijk wordt beweerd door Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing (Stuk 1):

Dat dit getuigt van het feit dat verzoeker de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid heeft geschonden;

Dat de aanvraag op grond van artikel 9bis bijgevolg werd ingediend door verzoeker alvorens de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State;

Dat het bijgevolg overduidelijk is dat verwerende partij deze aanvraag moest onderzoeken met toepassing van de criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009;

Dat het zuiver toeval is dat het dossier van verzoeker, op zich vergelijkbaar met duizenden andere dossiers, na de aftrede van de regering van staatssecretaris Wathelet werd behandeld en dus wanneer deze geen gebruik meer kon maken van zijn discretionaire bevoegdheid om aan zijn administratie te bevelen om de criteria voorzien door de vernietigde instructie te blijven toepassen;

Dat het Grondwettelijk Hof reeds meerdere malen heeft beslist dat:

«De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief critérium berust en het redelijk verantwoord is.

Dezelfde regels verzetten zich overigens ertegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de bestreden maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.» 1

Dat het duidelijk is dat verwerende partij, door met betrekking tot een aanvraag op grond van artikel 9bis, die werd ingediend op 27 oktober 2009, de criteria opgenomen in de instructie dd. 19 juli 2009 niet toe te passen het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel heeft geschonden; Dat het verschil in behandeling, waarvan verzoeker het slachtoffer is, ten aanzien van andere personen die een aanvraag op grond van artikel 9bis hebben ingediend voor en na de vernietiging van de instructie op grond van dezelfde motieven en aan wie een machtiging tot verblijf werd toegekend op grond van de criteria die zijn opgenomen in de instructie, geenszins op een objectief en redelijk verantwoord critérium berust maar in tegendeel getuigt van willekeur;

Dat verwerende partij daarnaast het algemeen rechtsbeginsel van rechtszekerheid en rechtmatig vertrouwen opgewekt in hoofde van de rechtsonderhorigen heeft geschonden;

Dat verzoeker er rechtmatig op kon vertrouwen dat zijn aanvraag, die werd ingediend voor de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, zou worden behandeld met inachtneming van de criteria 5 die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009; --

Dat de vroegere Staatssecretaris zich zelfs publiekelijk heeft verbonden om alle aanvragen op grond van artikel 9bis, ook deze die werden ingediend na de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, nog steeds te behandelen met toepassing van de criteria opgenomen in de instructie;

Dat dit wordt bevestigd door verscheidene arresten;

Zte^bijvoorbeeld volgens een arrest nr. 54 063 van 4 januari 2011:

« Le Conseil constate que la décision attaquée se réfère aux critères définis dans le cadre de l'instruction du 19 juillet 2009 qui a été annulée. Toutefois, eu égard au pouvoir discrétionnaire dont dispose le ministre ou son délégué dans le cadre de l'appréciation de ces demandes d'autorisation de séjour et l'engagement public du Secrétaire d'Etat d'appliquer ces critères, le Conseil estime qu'il s'agit d'une nouvelle « directive » que s'est imposée l'administration dans le cadre de l'exercice de son pouvoir discrétionnaire. Partant le Conseil peut, dans le cadre de son contrôle de légalité, examiner son application. »2 ;

Dat, in een ander arrest uw Raad het volgende heeft beslist:

« 3.4. Sur la troisième branche du premier moyen, le Conseil observe que, nonobstant l'annulation de l'Instruction précitée, la partie défenderesse s'est engagée, en vertu du pouvoir discrétionnaire lui reconnu par l'article 9 bis, de la loi, à continuer à appliquer les critères qui figuraient dans ladite Instruction, notamment celui ayant trait à la preuve

1 Ondermeer GwH, arrest nr. 17/2009 van 12 februari 2009, overweging B.9.

2 Vrije vertaling : De Raad stelt vast dat de aangevochten beslissing verwijst naar de criteria opgenomen gedefinieerd in het kader van de instructie van 19 juli 2009, die werd vernietigd. Echter, rekeninghoudende met de discretionaire bevoegdheid waarover de minister of zijn afgevaardigde beschikt in het kader van de beoordeling van deze aanvragen tot machtiging van verblijf en de publieke verbintenis van de Staatssecretaris om deze criteria toe te passen. meen de Raad dat het gaat om een nieuwe 'richtlijn' die de administratie zich heeft opgelegd in het kader van de uitoefening van zijn discretionaire macht. Hiervan vertrekkende. kan de Raad. in het kader van haar controle van de wettigheid. haar toepassing onderzoeken.

d'un séjour ininterrompu en Belgique depuis au moins le 31 mars 2007. ainsi qu'à la production d'un contrat de travail G-)»3;

Dat z'r tenslotte nog moet gewezen worden op een arrest nr 52 069 van 30 november 2010, waarin de Raad er aan herinnerde dat:

« 4.2. S'agissant des instructions du 19 juillet 2009 concernant la régularisation de séjour de certains étrangers, le Conseil rappelle que bien que celles-ci aient été annulées par le Conseil d'Etat le 11 décembre 2009, le Secrétaire d'état à la Politique d'asile et de migration, M. M. Wathelet s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels qu'y décrits »4 ;

Dat verwerende partij zich dus duidelijk schuldig heeft gemaakt aan willekeur, het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel en het algemeen rechtsbeginsel van rechtszekerheid heeft geschonden, doordat ze de aanvraag van verzoeker niet heeft behandeld vanuit het oogpunt van de instructie van 19 juli 2009, terwijl ze verscheidene andere aanvragen die werden ingediend voor en na de vernietiging van de instructie, wel heeft behandeld met toepassing van de criteria in deze instructie;

Biigevolgt het middel, in zijn eerste tak, gegrond.

Doordat, tweede tak. verwerende partij stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tót verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Terwijl "buitengewone omstandigheden" zowel de situaties viseren waarin het voor de verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, alsook de situaties waarin het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de geviseerde machtiging te vragen;

Dat verzoeker in het bijzonder een arbeidsovereenkomst, een huurovereenkomst, diverse getuigenverklaringen die getuigen van zijn integratie heeft voorgelegd, alsook heeft uiteengezet dat hij reeds gedurende lange tijd in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een basiskennis van het Frans heeft en werkwilgig is;

Dat het feit dat verzoeker voor een zeer korte periode zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst in 2005, zoals wordt aangehaald door verzoeker, hier geen afbreuk aan doet;

Dat het niet betwist is dat verzoeker sinds 30 maart 2006 ononderbroken in België verblijft en dus meer dan 7 jaar ononderbroken in België verblijft;

artikel 9bis:

« n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière.» 5

3 RW, arrest nr. 51 589 van 25 november 2010. Vrije vertaling : 3.4 Met betrekking tót de derde tak van het eerste middel, merkt de Raad op dat, niettemin de vernietiging van de voormelde instructie, verwerende partij zich ertoe verbonden heeft om, op basis van de discretionaire macht die haar werd toegelend door artikel 9bis van de wet, verder te gaan met het toepassen van de criteria die voorkomen

in de instructie, in het bijzonder deze die betrekking hebben op een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007, alsook met betrekking tot de mededeling van een arbeidsovereenkomst (...)

4 Vrije vertaling : 4.2. Aangaande de instructies van 19 juli 2009 met betrekking tot de regularisatie van het verblijf van bepaalde vreemdelingen, herinnert de Raad eraan dat hoewel deze werden vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009, de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer M. Wathelet, zich publiekelijk ertoe verbonden heeft om de criteria zoals hierin beschreven verder toe te passen.

5 R.v.St., arrest nr. 129.228, 12 maart 2004, K.D.E., 2004, nr. 127, pp. 68-70 ; R.v.St., arrest nr. 113.427, 9 december 2002, A.P.M., februari 2003, p. 20 et R.v.St., arrest nr. 103.410, 8 februari 2002, K.D.E., 2002, nr. 117, p. 136. Vrije vertaling : geenszins oplegt aan de vreemdelingen om regelmatig het Rijk te zijn binnengekomen, noch om er te wettelijk te verblijven.»

Dat het duidelijk is dat alle bovengenoemde omstandigheden het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het begrip « buitengewone omstandigheden » werd gedefinieerd als volgt door de Raad van State, in een arrest van 9 april 1998 (vaste rechtspraak):

« Considérant que les circonstances exceptionnelles ne sont pas des circonstances de force majeure ; qu'à cet égard, il est précisé ce qui suit dans un passage de la circulaire du 9 octobre 1997 relative à l'application de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 et publiée au Moniteur belge le 14 novembre 1997 : l'intéressé doit démontrer qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour » 6

Dat buitengewone omstandigheden dus inderdaad geen omstandigheden van overmacht zijn;

Dat het voldoende is dat de verzoeker aantoont dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, wat hij gedaan heeft;

Dat er verder verder werd er nog werd beslist dat:

«Le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être concrètement examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. [...] La décision qui statue sur la demande doit être motivée et que la motivation doit refléter la réalité de l'examen » 1.

Dat verwerende partij enkel de onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst heeft onderzocht;

Dat verzoeker bovendien hierboven duidelijk heeft aangetoond dat de criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 moesten worden toegepast op de aanvraag op grond van artikel 9bis van verzoeker;

Dat 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 van toepassing is op het geval van verzoeker;

Dat dit punt bepaalt dat:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

6 R.v.St., arrest nr. 73.025 van 9 april 1998, R.D.E., nr. 97, pp. 69-72 ; in dezelfde zin, zie R.v.St., arrest nr. 93.760 van 6 maart 2001, R.D.E., nr. 113, pp. 217- 219 ; R.v.St., arrest nr 99.424 van 3 oktober 2001, R.D.E., nr. 115, pp. 500-503. Vrije vertaling: Beschouwende dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn ; Dat hieromtrent het volgende werd gepreciseerd in een passage van de omzendbrief van 9 oktober 1997 met betrekking tot de toepassing van artikel 9, alinéa 3, van de wet van 15 december 1980 en gepubliceerd in het Belgisch staatsblad op 14 november 1997: de betrokkene moet aantonen dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of het land waar hij is toegelaten tot verblijf, om daar de geviseerde machtiging aan te vragen

7 R.v.St., arrest nr. 86.390 van 29 maart 2000. Vrije vertaling: Het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangehaalde omstandigheden moet in concreto worden onderzocht door de autoriteit in ieder individueel geval. [...] De beslissing die uitspraak doet over de aanvraag moet worden gemotiveerd en de motivering moet de werkelijkheid van het onderzoek weerspiegelen B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon »

Dat het niet betwist wordt door verwerende partij dat verzoeker minstens sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat hij een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd van onbepaalde duur met een maandelijks brutoloon van 1390 EUR;

Dat enerzijds uit de verklaringen die de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer, Melchior Wathelet gaf in het kader van een conferentie op datum van 2 september 2009 aangaande de instructie van juli 2009, blijkt dat het bewijs van het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis in hoofde van personen die voldoen aan de criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, moet worden beschouwd als vervuld en vermoed. op onweerlegbare wijze; Dat anderzijds na lezing van het Vademecum aangaande de instructie van 2009, het duidelijk is dat het vereiste van buitengewone omstandigheden niet wordt hernomen als voorwaarde van ontvankelijkheid van de aanvraag in het punt aangaande de algemene voorwaarden die de voorwaarden van ontvankelijkheid aankondigen;

Dat het bijgevolg duidelijk is dat voldoen aan de criteria die werden vastgesteld door de instructie een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt ;

Dat verzoeker klaarblijkelijk deze criteria vervult, zoals hierboven uiteengezet;

Da t verwerende partij aldus de aanvraag om machtiging t t verblijf van verzoeker niet onontvankelijk kon verklaren op grond van het enige motief dat de elementen die werden opgeworpen door verzoeker geen buitengewone omstandigheid vormen;

Dat verwerende partij heeft geweigerd om rekening te houden met alle bovengenoemde elementen die overduidelijk de regularisatie van verzoeker verantwoord;

Dat verzoeker bijgevolg punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 heeft geschonden;

Dat verzoeker eveneens, door te weigeren om rekening te houden met deze elementen, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en klaarblijkelijk de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden;

Dat de rechtsleer immers beschouwt dat :

« Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende » s ;

Bijgevolg is het middel, in zijn tweede tak, gegrond.

Doordat, derde tak. verwerende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is omdat verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 en dat de verplichting om terug te keren

81. OPDEBEEK et A. COOLSAET, *Forme de motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, n  189.

naar zijn land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven;

Terwijl het niet betwist is dat verzoeker reeds meer dan 7 jaar ononderbroken in België verblijft, dat verzoeker Nederlandse les heeft gevolgd en een basiskennis Frans heeft, dat hij diverse verklaringen heeft voorgelegd die getuigen van zijn integratie, alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en een huurovereenkomst;

Dat het duidelijk is dat deze elementen aantonen dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is, aangezien dit artikel niet enkel het recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven beschermt, maar ook het recht op respect voor zijn privéleven;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de term "privéleven" als volgt heeft omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive. En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel, que ce soit sous la forme du développement personnel ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8. Si, d'une part, la Cour admet que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue, elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables.

Au vu de ce qui précède, la Cour réaffirme qu'il n'y a aucune raison de principe de considérer que la « vie privée » exclut les activités professionnelles. Des restrictions apportées à la vie professionnelle peuvent tomber sous le coup de l'article 8, lorsqu'elles se répercutent dans la façon dont l'individu forge son identité sociale par le développement des relations avec ses semblables. Il convient sur ce point de noter que c'est dans le cadre de leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur.... Bref, la vie professionnelle fait partie de

cette zone d'interaction entre l'individu et autrui qui, même dans un contexte public, peut relever de la « vie privée ». »⁹

Dat bijgevolg duidelijk aangetoond is dat, rekening houdende met bovengenoemde elementen die werden aangehaald door verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis (ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, arbeidsovereenkomst, kennis van de Franse taal, het volgen van Nederlandse les, attesten die getuigen van de contacten van verzoeker met anderen en van zijn integratie, huurovereenkomst), dat artikel 8 van het EVRM wel degelijk van toepassing is, in tegenstelling tot beweringen van verwerende partij, aangezien verzoeker duurzame sociale, culturele en economische banden heeft gecreëerd met België;

Dat de verplichting om terug te keren, zelfs tijdelijk, het recht op respect voor het privéleven van verzoeker schendt;

Dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zoals hierboven aangetoond;

9 E.H.R.M., arrest van 28 mei 2009 Bigaeva / Griekenland. Vrije vertaling: Het Hof herinnert eraan dat «het « privéleven » een brede ter mis die niet strikt kan worden geïnterpreteerd. Immers, artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op persoonlijke ontplooiing, onder de vorm van persoonlijke ontwikkeling of onder het aspect van persoonlijke autonomie, wat een belangrijk principe is dat valt onder de interpretatie van artikel 8. Indien, enerzijds, het Hof toegeeft dat iedereen recht heeft op een privéleven, ver van enige niet gewilde aandacht, beschouwt ze anderzijds dat het te restrictief zou zijn om het begrip "privéleven" te beperken tot een "intieme cirkel" waar iedereen zijn persoonlijk leven kan leiden zoals hij wil en waar hij de buitenwereld volledig buiten kan laten. Artikel 8 garandeert het « privéleven » in de brede zin van de uitdrukking, waaronder begrepen wordt het recht om een « sociaal privéleven » te leiden, te weten de mogelijkheid voor een individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. Onder dat aspect, houdt dit recht de mogelijkheid in om te gaan naar de anderen teneinde relaties met zijn omstaanders te kweken en te ontwikkelen.

Rekening houdende met het voorafgaande, bevestigt het Hof dat er geen enkele reden is om te beschouwen dat het « privéleven » professionele activiteiten uitsluit. Beperkingen aan het professionele leven kunnen onder de toepassing van artikel 8 vallen, indien ze betrekking hebben op de manier waarop het individu zijn sociale identiteit schept door de ontwikkeling van relaties met omstaanders. Er moet met betrekking tot dat punt worden genoteerd dat het in het kader van hun werk is de meerderheid van de mensen veel, met name de maximale mogelijkheid hebben om hun banden met de buitenwereld te versterken.... Kort, het professionele leven maakt deel uit van de interactieve zone tussen het individu en een ander, die, zelfs in een publieke context, deel kan uitmaken van het "privéleven"

Dat verwerende partij bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de motivering opgenomen in het middel, het rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie rekening moet houden met alle elementen van de zaak, artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, alsook een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, aangezien verwerende partij niet heeft onderzocht of er een schending is van het recht op respect voor het privéleven van verzoeker, dat het duidelijk is dat artikel 8 EVRM wel degelijk van toepassing is en aangezien het aangetoond is dat dit recht effectief geschonden werd;

Dat het middel gegrond is;

Bijgevolg moet de betwiste beslissing vernietigd worden."

2.2. In het eerste onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat hij recht heeft op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de instructie van 19 juli 2009, waarop de aanvraag was gestoeld, werd vernietigd door de Raad van State en dat de criteria ervan niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij de door de Raad van State vernietigde instructie, in weerwil van het gestelde in de bestreden beslissing, wel degelijk moest toepassen. Dienaangaande moet het volgende worden vastgesteld:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 en werd ten gevolge daarvan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geheel terecht naar dit arrest verwijst en besluit dat hij er geen toepassing meer van kan maken. Enige verdere motivering is op dit punt dan ook niet vereist. Verzoeker kan zich verder ook niet nuttig op deze instructie beroepen.

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De gemachtigde dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19

juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Verzoekers verwijzingen naar andersluidende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doen aan die vaststelling geen afbreuk. Bovendien kent de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking wordt aanvaard.

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet impliceren dat een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het volstaat vast te stellen dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Waar hij erop alludeert dat, mocht zijn aanvraag eerder zijn behandeld, hij dan wel begunstigde had kunnen zijn van de instructie, kan worden volstaan met de vaststelling dat de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet onderworpen is aan een bepaalde termijn, laat staan aan een vervaltermijn en dat de verwerende partij rekening moet houden met de juridische situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij de beslissing neemt. Tenslotte benadrukt de Raad dat hij niet kan toetsen aan de bedoelde instructie noch aan enige publieke verklaring van de staatssecretaris. De vaststelling blijft immers dat deze instructie, in strijd met de wil van de wetgever, bindende voorwaarden in zich draagt en dat geen enkel beginsel van behoorlijk bestuur dit bestuur toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm, ongeacht de houding van de gemachtigde. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Waar verzoeker er in het tweede onderdeel op wijst dat hij in het kader van de buitengewone omstandigheden van arbeidsovereenkomst, een huurovereenkomst, getuigenverklaringen met betrekking tot zijn integratie, het lange verblijf in België aanvoerden en Nederlandse lessen alsook een basiskennis van het Frans en werkwilgig is, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers betoog, dat ertoe strekt dat het -volgens verzoeker- voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 er "onweerlegbaar" toe leidt dat hij vermoedt wordt aan de buitengewone omstandigheden te voldoen, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot het motief dat verzoeker voor een korte periode naar zijn land van herkomst zou zijn teruggekeerd in 2005, is dit motief wel degelijk relevant, aangezien verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorhiel sedert 2001 ononderbroken in België te verblijven. Het kwam de verwerende partij dan ook toe dit aspect te onderzoeken en hieromtrent te motiveren. In de bestreden beslissing wordt overigens niet betwist dat hij sedert 2006 ononderbroken in België verblijft, doch dat de duur van de opeenvolgende asielpcedures niet als onredelijk konden worden beschouwd. Verder tracht verzoeker nogmaals aan te tonen dat hij voldoet aan de criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Om de redenen die hoger reeds werd uiteengezet kan deze uiteenzetting niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker de aangehaalde elementen van integratie, zakelijke relaties, taalkennis; arbeidsovereenkomst en huurovereenkomst verbindt met zijn privéleven en de bescherming ervan onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad er op dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden privéleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. Er dient dan volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met diens taalkennis, werkwiligheid en arbeidsovereenkomst en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

Zoals hoger is gebleken heeft de gemachtigde deze elementen terecht niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Voorts stelde de gemachtigde dat "de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven".

De Raad wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zoals gesteld in de bestreden beslissing, in wezen enkel inhoudt dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten. Hij heeft immers de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont verzoeker dit met zijn betoog niet aan. De Raad wijst er op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn sociale of zakelijke contacten en het privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Door louter te stellen het niet eens te zijn met de eerste bestreden beslissing, weerlegt verzoeker niet ernstig deze beoordeling van de gemachtigde die op goede gronden berust. Het gegeven dat de gemachtigde oordeelt dat "gewone sociale relaties" niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen – los van de vraag of dit een correcte interpretatie is van de draagwijdte van artikel 8 EVRM – moet worden beschouwd als een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige motieven die de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze schragen.

Ten slotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden privéleven zoals dit zou bestaan in België, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, staat nog steeds open, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT